

Overweging 7 juni 2020

Respijt

Corona heeft ons duchtig in de greep gehad de laatste maanden, en nog steeds. Toch denk ik dat mensen bezig zijn met wat er verder in de wereld gebeurt. Velen hebben een gevoel van urgentie. Er lijkt iets veranderd. We weten niet precies wat. Maar we voelen onrust, alsof de tijd dringt. Alsof we nog even respijt hebben, voor het te laat is.

Een gevoel van onrust en onzekerheid, een gevoel van urgentie, een gevoel van respijt.

Het Oude Testament is vol van verhalen over God die respijt geeft, uit barmhartigheid en omdat Hij hoopt op omkeer bij de mensen. Want Hij wil niet hun ondergang maar dat ze leven. Het is een manier van denken: een God die telkens weer respijt geeft, tijd om de zaken op orde te brengen voor het te laat is. Een God die tijd schenkt, in de hoop dat wij de kans grijpen.

Ook het Nieuwe Testament kent die manier van denken. Vandaag in het Johannes-evangelie. God heeft zijn Zoon naar de wereld gezonden, niet om de wereld te oordelen maar om haar te redden. Want Hij heeft de wereld en de mensen lief. Geen oordeel dus, maar heil en redding, geluk en vreugde. Maar het is een respijt. Want bij de Wederkomst, als Christus komt voor de tweede keer, dan wordt het oordeel gesproken, dan grijpt Hij ons bij de lurven en moeten we eraan geloven. Ja sterker nog, wie niet gelooft in de naam van de Zoon van God, 'is al veroordeeld'. Voor hem is het nu al te laat, is er geen hoop meer. Respijt dus, extra tijd. Tot het einde der tijden. Misschien ingeluid door een volgend virus dat misschien nu al ergens op aarde in de maak is.

Maar Jezus is geen man van respijt. Respijt, dat is iets van mensen. Van onderhandelen, van geven en nemen. "Heb je nu al weer je huiswerk niet gemaakt? Dat is nu de laatste keer, bij de volgende keer lever je je mobieltje in".

"Je weet niet wat je moet gaan studeren? Ga eerst maar een jaar door de wereld reizen".

"Om een burnout te voorkomen krijgt u een half jaar sabbatical".

"U krijgt van de belastingdienst uitstel van betaling".

Allemaal respijt. Totdat je het mobieltje moet inleveren, ergens aan de slag moet, een burnout krijgt of de belastingbrief in je brievenbus valt. Immers, voor wat hoort wat. Respijt: ja. Maar genoeg is genoeg. En wie zich brandt moet op de blaren zitten. Eigen schuld dikke bult. We blijven niet aan de gang.

Respijt is mensenwerk. Zo denken mensen. Maar niet God, niet de God van Jezus. We zouden verbaasd staan, maar als Christus terug zou komen in de wereld, en wij denken: 'Nu gaat Hij ons oordelen, en we hebben het verdiend', dan zal Hij wéér zeggen: 'Nee, ik kom niet om de wereld te oordelen maar om jullie te redden'. God is geen God van het respijt. Hij houdt van ons, zelfs als het al te laat is.

Hebben wij dus eindeloos tijd, tijd genoeg? Kalm aan? Morgen is er weer een dag? Nee, integendeel. Als God geen God is van respijt, is Hij ook een God van geen respijt. Het moet nu, geen week, geen dag, geen uur later. Er is in een mensenleven geen ogenblik waarin we niet het leven kunnen dienen en bevorderen, zelfs als we zijn opgesloten in de gevangenis of ziek in bed liggen. In alle omstandigheden kan het, op talloze manieren, op elk moment: alles om ons heen tot leven brengen. Opkomen voor weeskinderen op Lesbos, een zeventvoudig pleger van een seksueel misdrijf niet laten vallen, niet achteloos rommel weggooien in het bos, een glimlach voor een voorbijganger, begrip voor een tegenstander, op je woorden letten om mensen niet onnodig te kwetsen.

Nee, er is geen respijt. Er is geen moment waarop God niet in de wereld komt om haar te redden. Zelfs als het te laat is, ook dan zal Hij er zijn. En ook wij, op elk moment kunnen wij de wereld redden. Op elk moment het leven verwoesten. Aan ons de keuze tussen leven en dood. Niet overmorgen of morgen. Maar nu. Want "wie niet in Hem gelooft, is al veroordeeld". Amen.